

בבא קמא כג

עניין: דברי ר"ח דברי קבלה הם

ש"ך חו"מ ס"י שצז, א

ואכלה פטור, עכ"ל. וא"כ כיון דהלכות גדולות ורבינו חננאל וראב"ן והרא"ש וטור סוברים דפטור הכי נקטינן, לכפר נודע שדברי ה"ג ור"ח דברי קבלה הם מהש"ס, וצפרט שהוכחתי שדבריהם עיקר:

חזון איש ב"ק ס"י יא, ב

וע"י צרא"ש דעת ר"ה דהלכה כחז"ל וצ"ח ס"י שצ"ז סק"ח, דעתו ז"ל להכריע כן, ואמנם דעת הר"מ נראה כהר"י"ף דאם הלכה כחז"ל לטעות צדדיה ד"ח שחין חיוצ שן צשדה אחר רק צחתרה או נפיל גודא, גם דעת הר"ש אינה מוכרעת, ומש"כ הראשונים ז"ל דדברי ר"ח הם דברי קבלה לריך פירוש וכי לא אמר ר"ח דבר מסברא רק מה שקבל וכן רבו וכל רבותיהם עד רבינא ור"ח לא אמרו דבר מסברא רק מה שקבלו, הלא ודאי כולם קבלו מה שקבלו וחידשו מה שחידשו כמו כל רבותינו הראשונים ז"ל, והלא הרבה פעמים הפוסקים חולקים על ר"ח ואינם חוששים, ונראה דר"ח שימש גדול אחד שהיה זכרן ביותר והיה זקן ביותר, וקבל ממנו הרבה דברים דחבריו בני דורו לא ידעו והוא ז"ל היה מספר דברים שקבל לפני חכמי דורו דברים גסתרים ומפליאים, וזה נותן לו השיבות מיוחדת שהדורות הולכים ומתמעטים, ומי שהוא עשיר צעודות הראשונים יש צו קדושה יתירה וחכמה יתירה, אבל אין זה מונע מלחלוק עליו על סמך ראיות ברורות, ומש"כ דבריו דברי קבלה היינו מדור או דורות שקדמו לו, אבל אין זה קובע שהן דברים מקובלים מהחכמי הגמ' [זולת מאורעות צודדים כמו שהביאו תו' עירובין מ"א א' ד"ה צ"ה, קבלה צידונו כו'] הלא כל שקרובים יותר לחכמי הגמ' יש לחשדם ליותר נוטים אל האמת שלא שלטה עדיין השכחה, אבל כ"ז אינו מכריע שלא לחלוק עליהם צראיות מן הגמ'.